

The first part of the paper discusses the importance of the research and the objectives of the study. It highlights the need for a comprehensive understanding of the subject matter and the role of the researcher in this process. The second part of the paper presents the methodology used in the study, including the data collection methods and the analysis techniques. The third part of the paper discusses the results of the study and the conclusions drawn from the findings. The final part of the paper provides a summary of the key points and offers suggestions for future research.

The research was conducted in a systematic and rigorous manner, following the principles of scientific inquiry. The data was collected from a representative sample of the population, and the analysis was performed using advanced statistical techniques. The results of the study indicate that there is a significant relationship between the variables under investigation, and this finding has important implications for the field of study.

In conclusion, the study has provided valuable insights into the subject matter and has contributed to the existing body of knowledge. The findings suggest that further research is needed to explore the underlying mechanisms and to test the generalizability of the results. The authors hope that this paper will serve as a useful reference for researchers and practitioners alike.

ADAMIM JEEVES

P. G. Wodehouse

My Man Jeeves

Copyright by The Trustees of the Wodehouse Estate

İngilizceden Çeviren: Işıl Özbek Arslan

Yayıma Hazırlayan: Mahir Koçak

Editör ve Kapak: Naz Yıldız

Sertifika No: 43569

Baskı ve Cilt: İşkur Matbaa

Ağaç İşleri Sanayi Sitesi 1370 Cadde No: 5 İvedik OSB. / Ankara (0312) 394 52 62

ISBN: 978-625-99261-8-6

Sertifika No: 52314

Birinci Basım: Ekim 2024

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yedi Kültür Sanat ve Yayıncılık Faaliyetleri A.Ş.

Birlik Mah. 448.Cad. 455.Sok. No:18 Çankaya/Ankara

Tel: (312) 496 27 10 Faks: (312) 496 27 19

www.yediyayinlari.com info@yediyayinlari.com

Sir Pelham Grenville Wodehouse (15 Ekim 1881-14 Şubat 1975): 20. yüzyılın en fazla okunan mizahi yazarlarından biri olan Wodehouse, 70 yılı aşan kariyerine 90'dan fazla kitap sığdırmıştır. Eğitimi Londra'da, Dulwich College'da tamamlayan yazar kısa süreliğine bir bankada çalıştıktan sonra mizah yazarı olarak London Globe gazetesinde çalışmıştır. 1909'dan sonra Fransa ve ABD'de yaşayan Wodehouse, Almanların Fransa'yı işgalinde yakalanmış ve savaş süresince Berlin'de kalmıştır. Savaş sonrasında ABD'ye yerleşmiş, 1955'te ABD vatandaşlığına geçmiştir. Birçok kısa öykünün ve kitabın yanı sıra oyun ve müzikal içeriklerine de katkıda bulunan Wodehouse'un şüphesiz en meşhur karakterleri Bertie Wooster ve uşağı Jeeves'dir.

Işıl Özbek Arslan: 1982 yılında İzmir'de doğdu. 2000 yılında Suphi Koyuncuoğlu Lisesi'ni, 2005 yılında Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Bilkent Üniversitesi ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. On beş yıldır İngilizce'den dilimize kitap çevirileri yapıyor.

P. G. WODEHOUSE

ADAMIM JEEVES

Çeviren: Işıl Özbek Arslan

İÇİNDEKİLER

Jeeves'e Bırak!	9
Jeeves ve Davetsiz Misafir	28
Jeeves ve Taş Kalpli Adam	48
Uzaktan Tedavi	68
Freddie'ye Yardım	82
George'a Tam Destek	97
Clarence'a Küçük Bir İyilik Yapacağım Derken	116
Miskin ile Halası	132

JEEVES'E BIRAK!

Jeeves –kendisi adamımdır biliyorsunuz– sahiden olağanüstü bir adam. O kadar becerikli ki. Açıkçası o olmasa hâlîm nice olurdu, bilemiyorum. Hafiften Pennsylvania İstasyonu'nun “Danışma” bölmelerinde oturup, hüznünlü bir yüz ifadesiyle mazgallı siperleri seyreden delikanlıları andırıyor. Sözünlü ettiğim tipleri muhakkak görmüşsünüzdür. Yanlarına gidip “Tennessee Melonsquashville'e giden tren ne zaman kalkacak?” diye soracak olsanız, hiç düşünmeden ânında “Saat iki kırk üçte on numaralı perondan kalkıyor, San Francisco'da aktarma yapmanız gerekir,” cevabını yapıştıırerirler. Ve asla yanılmazlar. Jeeves de insanda onlar gibi her şeyi biliyormuş duygusu uyan-dırıyor.

Söylediklerimin daha iyi anlaşılması için şöyle bir örnek vereyim. Bir sabah Bond Sokağı'nda son moda, ekoseli, gri bir takım elbise giymiş olan Monty Byng'e rastladım ve o takımın aynısından yaptıırana kadar gözüme uyku girmeyeceğini anladım. Terzisinin adresini dudaklarından söküüp aldım ve bir saat içerisinde siparişimi verdim.

“Jeeves,” dedim o akşam, “Bay Byng'in ekoseli takım elbisesinden yaptıırıyorum.”

“Çok gereksiz, efendim,” dedi gözünü bile kırpmadan. “Size yakışmaz.”

“Ne saçmalıyorsun! Senelerdir gördüğüm en müthiş şey!”

“Size uygun değil, efendim!”

Uzun lafın kısıası, o kahrolası şeyi eve teslim edilir edilmez

denedim ve aynadaki yansımama baktığımda az kalsın bayılıyordum. Jeeves çok haklıydı. Vodvil komedyeniyle avam bir bahisçi karışımı bir şey olmuştum. Oysa Monty aynı kumaşın içinde gayet asil görünüyordu. Böyle şeylerin kerametinden sual olunmaz, hiç sorgulamadan kabul etmek gerekir.

Ama her ne kadar esas olayı o olsa da Jeeves'in mükemmelliği giysiler hakkındaki muhakemesinden ibaret değil. Adam her şeyi biliyor. "Lincolnshire" ile ilgili bir tüyo almıştım. Nereden duyduğumu şimdi hatırlamıyorum ama külçe altın kadar sağlam bir şeydi.

"Jeeves," dedim, adama karşı zaafım olduğundan ve elimden geldiğince iyiliğimin dokunmasını istediğimden, "biraz para kazanmak istersen Lincolnshire'da Mucize Çocuk'a oyna."

Başını iki yana salladı.

"Oynamasam daha iyi, efendim."

"Ama kesin o kazanacak. Ben varımı yoğumu yatırıyorum."

"Hiç tavsiye etmiyorum, efendim. O hayvana kazandırmayacaklar. İkinciliğe oynuyorlar."

Boş boş konuştuğunu düşündüm tabii. Jeeves nereden bilecekti ki böyle bir şeyi? Ama tabii sonunda ne olduğunu biliyorsunuz. Mucize Çocuk yarışı son âna kadar önde götürdü, ama tam bitiş çizgisinde Muz Kızartması onu burun farkıyla geçerek birinci oldu. Hemen eve gidip Jeeves'i çağırdım.

"Bu saatten sonra," dedim, "senden akıl almadan tek adım atmam. Bundan böyle bu evin beyni sensin."

"Hay hay, efendim. Sizi memnun etmek için elimden geleni yapacağım."

Yaptı da vallahi! Benim kafam çok çalışmaz; görüntü var ses yok da denebilir ama herhangi bir meseleyi Jeeves'le beş dakika istişare ettikten sonra herkese, her konuda akıl verebilirim. Tam da o yüzden, Bruce Corcoran bana derdini açtığında hemen zili çalıp çıkık alınlı delikanlıya bu işi Jeeves'e bırakmasını salık verdim.

Corky'yle New York'a geldiğimde tanışmıştım. Uçan kuşla dahi muhabbeti olan kuzenim Gussie'nin arkadaşıydı. Size İngiltere'den ayrılma nedenimden daha önce söz ettim mi hatırlamıyorum; Agatha Halam beni genç Gussie'nin vodvillerde

boy gösteren bir kızla evlenmesini engellemek üzere görevlendirmişti, ama benim yüzümden işler öyle bir sarpa sardı ki geri dönüp halamla bu meseleyle ilgili uzun ve samimi bir konuşma yapmaktansa bir süre Amerika'da kalmanın daha iyi bir seçenek olduğuna kanaat getirdim. Jeeves'i önden gönderip nezih bir daire buldurdum ve bir nevi sürgün hayatı yaşamaya başladım. Amerika'nın harika bir sürgün yeri olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim. Herkes bana inanılmaz nazik davranıyordu, yapacak bir sürü şey vardı ve ben zengin bir adamım; o nedenle her şey tıkırındaydı. Tanıdıklar beni başka tanıdıklarla tanıştırdılar, böylece çok geçmeden bir sürü kafa dengi insanla arkadaş oldum. Bunlardan bazıları parkın etrafındaki evlerde para içinde yüzyüyorlar, bazılarıysa Washington Meydanı civarında kaloriferleri mümkün olduğunca açmayarak yaşamaya çalışıyorlardı —ressam yazar filandı çoğu. Kafası çalışan kimseler.

Corky o ressamlardan biriydi. Kendine portre ressamı dese de daha önce hiç portre çizmemişti. Omuzlarında bir battaniyeyle yedek kulübesinde oturmuş, oyuna girebileceği bir fırsat kolluyordu. Portre ressamlığındaki sorun şu —bu konuda biraz araştırma yaptım da— bir yandan insanlar sizden bunu talep edene kadar portre ressamlığı yapmaya başlayamıyorsunuz; ama öte yandan insanlar ancak bir sürü portre çizdikten sonra adınızı duyup tablo sipariş ediyorlar sizden. Bu da adamın işini fena hâlde zorlaştırıyor. Corky harçlığını birkaç mizah dergisi için çizdiği resimler —aklına bir şey geldiği zaman komedide gayet iddialı bence— ve reklamlar için karyola, sandalye gibi şeyler yaparak kazanıyordu. Ama esas gelirini hintkeneviri ticareti yapan zengin amcası Alexander Worple'ı silkeleyerek elde ediyordu. Hintkenevirinin ne olduğuna dair pek bir fikrim olmasa da insanlar arasında epey sevilen bir şey olduğu kesin, çünkü Bay Worple çok müthiş para kaldırıyor bu işten.

Bir sürü insan zengin bir amcaya sahip olmanın yağlı ballı ekmek olduğunu düşünüyor olabilir ama Corky'ye göre o iş hiç de öyle değildi. Corky'nin amcası sıhhati yerinde, güçlü kuvvetli bir adamdı, dünyaya kazık çakmış gibi duruyordu. Elli bir yaşında olmasına rağmen gençlere taş çıkartırdı. Ama zavallı Corky'nin dert ettiği şey bambaşkaydı; bağnaz biri değildi so-

nuçta, adamın bir an önce toprağın altına girmesini filan beklediği yoktu. Corky'yi delirten, Worple'ın sürekli başının etini yemesiydi.

Amcası, Corky'nin ressam olmasını istemiyordu. Dişe dokunur bir yeteneği olduğunu da düşünmüyordu. Sürekli resim sevdasından vazgeçip hintkeneviri işine girmesini ve en alttan başlayarak kariyer basamaklarını birer birer tırmanmasını salık verip duruyordu. Hintkeneviri belli ki bir tür takıntıya dönüşmüştü onda. Neredeyse ruhani bir anlam atfetmeye başlamıştı ona. Corky hintkeneviri işinin ayrıntılarına tam olarak vâkıf olmasa da içinden bir ses oldukça sevimsiz bir şey olduğunu söylüyordu. Üstelik ressam olarak bir geleceği olduğuna da inanıyordu. Bir gün müthiş bir çıkış yapacağından emindi. O zamana kadar da türlü taktikler ve ikna kabiliyetini kullanarak amcasının üç ayda bir lütfedip verdiği cüçük kadar harçlığının kesilmemesini sağlamaya çalışıyordu.

12 Amcasının hobisi olmasa o harçlığı da rüyasında görürdü ancak. O anlamda Bay Worple bir istisna sayılabilir. Gözlemlediğim kadarıyla Amerika'daki başarılı sanayicilerin hayatları işten ibaret. Kediye çıkarıp kepenkleri indirdikten sonra bir çeşit komaya girip ertesi sabah tekrar bir sanayici olarak uyanana kadar o hâlde kalıyorlar. Ama Bay Worple boş zamanlarını kuş bilimci olarak geçiriyordu. *Amerikan Kuşları* diye bir kitap yazmıştı, şimdiyse *Daha Fazla Amerikan Kuşları* adlı ikinci bir kitap üzerinde çalışıyordu. Onu da bitirdiğinde üçüncü kitaba başlayacağı ve Amerika'da incelemediği tek bir kuş dahi kalmayınca dek bu minvalde devam edeceği tahmin ediliyordu. Corky üç ayda bir ziyaretine gidip onu Amerikan kuşlarıyla ilgili konuşturuyordu. Görünüşe göre en sevdiği konuda konuşmasına izin verdiğiniz takdirde ihtiyar Worple'a yaptıramayacağınız şey yoktu; o küçük sohbetler de Corky'nin harçlığını garantiye almasını sağlıyordu. Ama zavallılık için çok berbat bir durumdu bu. Sürekli diken üstündeydi, tahmin edebileceğiniz gibi ve ayrıca ızgarada pişirilmiş olmadıkları ve yanında soğuk bir şişe olmadığı müddetçe kuşlar hiç ama hiç ilgisini çekmiyordu.

Bay Worple'ın kişilik incelemesini şu noktaları ilave etmek

suretiyle tamamlayabiliriz: Neye ne tepki vereceği hiç belli olmayan bir adamdı, genel kanaati Corky'nin işe yaramazın teki olduğuydu ve kendi kafasına göre attığı her adımda süzme salaklığının bir kez daha tasdik edildiğini düşünüyordu. Jeeves'in bana dair hisleri de aşağı yukarı böyle olsa gerek.

Kısacası Corky bir öğleden sonra önüne kattığı bir kızla kapımı çalıp da “Bertie, seni *nişanlım* Bayan Singer'le tanıştırmak istiyorum,” dediğinde aklımdan ilk geçen şey Corky'yi bana getiren şeyle birebir aynıydı. Ağzımdan şu sözcükler dökülüyordu: “Corky, amcan ne der?”

Zavalcılık acı acı güldü. Gayet başarılı bir cinayet işlemiş ama cesetten nasıl kurtulacağını bir türlü bulamamış bir adamın tedirgin ve endişeli hâli vardı üzerinde.

“Çok korkuyoruz, Bay Wooster,” dedi kız. “Bize ona nasıl açıklayacağımız konusunda yol gösterebileceğinizi umuyorduk.”

Muriel Singer, size o iri gözleriyle dünyanın en müthiş şeyi olduğunuzu düşünüyor ve bunun farkında olmamanıza inanmıyormuş gibi bakan şu pek çekingen, tatlı kızlardandı. Karşımda ezilip büzülüyor, yüzüme “Ah, bu aşırı güçlü adam canımı yakmaz umarım,” dercesine utangaç bakışlar atıyordu. İnsanda koruma içgüdüsü uyandırıyor, içimden elini okşayıp, “Tamam, küçüğüm, geçti artık,” gibi sözler etmek geliyordu. Onun için yapmayacağım şey yokmuş gibi hissettirmişti bana. Şu gayet zararsızmış gibi bir tadı olan Amerikan içecekleri gibiydi; hiç fark ettirmeden sinsice kanınıza karışıp daha ne olduğunu anlamadan dünyayı gerekirse kaba güç kullanarak kurtarmaya girişiyor, bu yolda kararlı adımlarla yürürken sokağın köşesinde karşılaştığınız iri kıyım adama size böyle bakmayı kesmezse kafasını uçuracağınızı söylüyordunuz. Söylemeye çalıştığım şey, kızın karşısında bir orta çağ şövalyesiymişim gibi hissediyordum, her an tetikteydim ve cesaretimden sual olunmazdı. Yoluna baş koymaya hazır ve de nazırdım.

“Amcan gayet mutlu olacak bence,” dedim Corky'ye. “Singer Hanımefendi'nin senin için ideal bir eş olduğunu düşünecek.”

Corky iyimserliğimi paylaşmayı reddetti.

“Onu tanımıyorsun. Muriel'i beğense bile asla belli etmez. Öyle domuz bir adamdır o. Bana muhalefet etmek adeta bir

prensip meselesi onun için. Tek düşüneceği onun tavsiyesini almadan önemli bir adım atmış olduğum ve bu yüzden kıyameti koparacak. Her zamanki gibi.”

Bu krizi nasıl çözebileceğimizi bulmak için kafa patlatmaya başladım.

“En iyisi, Bayan Singer ile ikinizin önceden tanıştığını bilmeden karşılaşması. Sonra sen gelirsın ve—”

“Ama nasıl başaracağız o işi?”

Ne demek istediğini anlamıştım. Sorunun özü de buydu zaten.

“Yapılacak tek bir şey var,” dedim.

“Nedir o?”

“Bu işi Jeeves’e bırakmak.”

Ve zili çaldım.

“Efendim?” dedi Jeeves birdenbire karşımızda belirerek. Jeeves’le ilgili bir türlü çözemediğim gizemlerden biri de bir şahin edasıyla hiç gözünüzü kırpmadan izlemediğiniz sürece bir odaya girişini hemen hemen hiç görememenizdi. Durup dururken havaya karışıp, bedensiz hâlde ortalıkta gezinen ve canı istediğinde tekrar vücudunun içine giren tuhaf Hintliler gibiydi. Teosofist¹ dedikleri türden bir kuzenim var; bunu birçok kez başaracak gibi olduğunu ama muhtemelen çocukken vahşi şekilde katledilen hayvanların eti ve bolca turtayla beslenmiş olması nedeniyle bir türlü tamamına erdiremediğini söylüyor.

Adamı hürmetkâr bir dikkatle orada dururken görünce göğsümden bir ağırlık kalktı sanki. Birdenbire kalabalıklar içinde babasını gören kaybolmuş bir çocuk gibi hissettim kendimi. Onda bana kendimi güvende hissettiren bir şey vardı.

Jeeves uzun boylu sayılabilecek bir adamdı, esmer, kurnaz bir yüzü vardı. Gözünde saf zekâ göstergesi bir ışıltı vardı.

“Jeeves, tavsiyeni istiyoruz.”

“Hayhay, efendim.”

Corky’nin acıklı durumunu özenle seçilmiş birkaç sözcükle özetledim.

“Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamışsındır, Jeeves. Bay

1. Tanrısal doğaya sezgisel bilgiyle ulaşılabilceğine inanan kimse. (ç.n.)

Worple'ı Bay Corcoran'ın da onu tanıyor olduğunu açık etmeden Bayan Singer'la nasıl tanıştıırabileceğimize dair tavsiyelerini istiyoruz. Anladın mı?"

"Mükemmelen, efendim."

"Bir çözüm bulmaya çalış lütfen."

"Buldum bile, efendim."

"Gerçekten mi?"

"Önereceğim planın başarısız olma ihtimali yok, ama biraz tereddüt etmenize neden olabilecek bir tarafı var, efendim; belirli bir mali harcama gerektirecek."

"Yani," diye açıklama yaptım Corky'ye, "harika bir fikir bulmuş ama biraz masraflıymış."

Doğal olarak zavallılığın yüzü düştü, çünkü para meselesi bütün işi bozmuştu. Ama ben hâlâ kızın kalbimi eriten bakışlarının etkisi altındaydım ve şövalye misyonumun tam o noktada başladığını kavrayıverdim.

"O konuda bana güvenebilirsin, Corky," dedim."Seve seve. Devam et lütfen, Jeeves."

"Bay Corcoran'ın Bay Worple'in ornitolojiye düşkünlüğünden yararlanmasını tavsiye edecektim, efendim."

"Sen onun kuş sevgisini nereden biliyorsun yahu?"

"New York'taki dairelerin yapısından, efendim. Londra'daki evlerimizden çok farklı. Duvarlar kâğıt inceliğinde. Her ne kadar kulak misafiri olmak istemesem de Bay Corcoran'ın bu konudaki coşku ve enerji dolu konuşmalarını zaman zaman duyuyorum."

"Ah! Peki ne var aklında?"

"Genç hanımefendi adı –misal– *Çocuklar İçin Amerikan Kuşları* olan küçük bir kitap yazıp onu Bay Worple'a ithaf etse olmaz mı? Masraflarını sizin üstleneceğiniz sınırlı sayıda baskı yapılır, efendim ve elbette kitabın büyük bir kısmı Bay Worple'ın bu konudaki sayısız eserine atıfta bulunan övgü dolu yorumlardan oluşur. Yazar tarafından imzalanmış bir tanıtım nüshası kitap basılır basılmaz, yanına bir de genç hanımefendinin bu kadar çok şey borçlu olduğu kişiyle tanışma isteğini dile getirdiği bir mektup eklenerek Bay Worple'a gönderilir. Bunun istenen sonucu vereceğini düşünüyorum ama tabii dediğim gibi

biraz masraflı bir çözüm.”

Bir vodvil sahnesinde yeteneklerini kusursuzca sergilediği gösterisini henüz tamamlamış bir sirk köpeğinin sahibi gibi hissediyordum kendimi. Jeeves’in bu işi çözeceğine dair inancım tamdı ve beni hayal kırıklığına uğratmayacağından baştan beri emindim. Bazen bu dâhi derecesinde zeki adamın hayatını neden mutlu mesut bir şekilde giysilerimi filan ütüleyerek geçirdiğini anlayamıyorum. O kafa bende olsa Başbakanlığa filan oynardım.

“Jeeves,” dedim, “müthiş bir fikir bu! Şimdiye kadar bulduklarının en iyisi!”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Kız itiraz edecek oldu.

“Ben herhangi bir şey hakkında kitap yazamam. Mektup yazmayı bile beceremem.”

“Muriel’in yeteneği,” dedi Corky hafifçe öksürerek, “daha ziyade sahne sanatları alanında. Daha önce söylemedim ama Alexander Amcam’ın birlikteliğimize nasıl bir tepki vereceği konusunda biraz endişeli olmamızın bir nedeni de Muriel’in Manhattan’da oynanan ‘Ölümünü Seç’teki dans ekibinin üyelerinden biri olması. Aşırı saçma ama bunun Alexander Amcam’ın yeri göğü birbirine katmak yönündeki doğal eğilimini güçlendirebileceğini hissediyoruz.”

Ne demek istediğini anlamıştım. Birkaç sene önce müzikal komedi dünyasından biriyle evlenmeye kalkıştığım da ortalık birbirine girmişti. Agatha Hala’nın, Gussie’nin oyuncu kızla ilişkisine verdiği tepki de dün gibi aklımdaydı. Nedenini bilmiyorum –psikolojiden anlayanlar açıklayabilir sanırım– ama amcalar ve halaların istisnasız hepsi her türlü sahne gösterisine tepki olarak doğmuşlar. Adını bile duymaya katlanamıyorlar.

Tabii ki, Jeeves öteki meseleye de bir çözüm buldu.

“Küçük bir ücret karşılığında söz konusu kitabı memnuniyetle yazacak züğürt bir yazar bulmanın çok zor olacağını sanmıyorum, efendim. Bizim için önemli olan tek şey, genç hanımefendinin adının kapakta yer alması.”

“Doğru aslında,” dedi Corky. “Sam Patterson yüz dolara yapar bu işi. Farklı isimlerle bir kısa roman, üç kısa öykü yazdı;

bir edebiyat dergisi için de her ay on bin kelimelik tefrikalar yazıyor. Böyle küçük bir şey çocuk oyuncağıdır onun için. Hemen soracağım kendisine.”

“Harika!”

“Başka bir şey var mıydı, efendim?” dedi Jeeves. “Peki, efendim. Teşekkür ederim, efendim.”

Eskiden yayıncıların şeytani bir zekâya sahip olduklarını, kim-senin onlarla akıl yarıştıramayacağını düşünürdüm ama şimdi gerçekte ne mal olduklarını anladım. Değerli ve çalışkan yazarlar kan ter içinde didinip esas işi yaparken, onların yapmaları gereken tek şey düzenli aralıklarla çek yazmak. Bunu anladım, çünkü artık ben de bir yayıncıyım. Dairemde elimde bir dolma kalemle hiçbir şey yapmadan öylece oturdum, sonra bir gün önüme harikulade, pırıl pırıl bir kitap konuverdi.

Çocuklar İçin Amerikan Kuşları’nın ilk kopyaları geldiğinde Corky’nin evindeydim. Muriel Singer da oradaydı, havadan sudan konuşurken birdenbire kapı çalındı ve bir paket teslim edildi.

Ne kitaptı ama. Kırmızı kapağında bir çeşit av kuşu resmi vardı ve resmin hemen altına kızımızın adı altın harflerle yazılmıştı. Bir kopyayı rastgele bir sayfasından açıp okumaya başladım.

Yirmi birinci sayfa şöyle başlıyordu: “Bir bahar sabahı tarlaların arasında yürürseniz mor ispinozun o tatlı, neşeli şakımasını duyarsınız. Büyüdüğünüzde hepsini Bay Alexander Worpel’un muhteşem kitabı *Amerikan Kuşları*’nda okuyabilirsiniz.”

Gördüğünüz gibi. Ânında amcaya bir selam çakmıştı. Birkaç sayfa sonra sarı gagalı guguk kuşlarıyla ilgili bölümde bir kez daha amcanın kitabına gönderme yapılıyordu. Gerçekten müthişti. Okudukça kitabı yazan kişiye ve Jeeves’in bize verdiği tavsiyeye duyduğum hayranlık artıyordu. Amcanın böyle bir şeye kayıtsız kalması mümkün değildi. Birini dünyanın en iyi sarı gagalı guguk kuşu uzmanı ilan ettiğinizde size karşı ister istemez bir yakınlık duyardı.

“Oldu bu iş!” dedim.

“Çantada keklik artık!” dedi Corky.

Gerçekten de bir iki gün sonra Meydan'ın yukarısındaki daireme uğrayıp her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Amcası, Muriel'e öyle zarif ve incelikli bir mektup yazmıştı ki, Corky Bay Worple'in el yazısını görüp tanımasa onun elinden çıkmış olduğuna hayatta inanmazdı. Singer Hanım için uygun olan bir vakitte kendisiyle tanışmaktan onur duyacağını söylüyordu.

Bundan kısa bir süre sonra şehir dışına çıkmam icap etti. Bir grup hatırı sayılır sporcu beni kır kulüplerine davet etmişti, eve aylar sonra dönebildim. O arada Corky'yi çok merak etmiştim, işlerin umduğumuz gibi gidip gitmediğini öğrenmek için can atıyordum. New York'taki ilk akşamımda, canım parlak ışıklar altında olmak istemediğinde gittiğim sessiz sakin, küçük bir restorana attım kendimi. İçeri girdiğimde Muriel Singer'in kapının yanındaki bir masada tek başına oturduğunu gördüm. Corky telefon etmek için dışarı çıkmış olmalı diye düşündüm. Yanına gidip muhabbete başladım.

"Ee, nasıl gidiyor bakalım?"

"Aa, Bay Wooster! Nasılsınız?"

"Corky de buralarda mı?"

"Pardon?"

"Corky'yi bekliyorsun, değil mi?"

"Ah, anlamadım. Hayır, onu beklemiyorum."

Sesinde bir şey vardı sanki, tuhaf bir tını.

"Corky'yle kavga filan etmediniz değil mi?"

"Kavga mı?"

"Münakaşa yani —küçük bir yanlış anlaşılma— iki tarafın da hatalı olduğu bir çatışma —öyle bir şey işte."

"Hayır, nereden çıkardınız bunu?"

"Yani, sanki öyle gibi. Demek istediğim —sen oyuna gitmeden önce hep onunla yemek yemez miydin?"

"Sahneleri bıraktım ben."

Birden aydınlandım. Çok uzun süredir buralarda olmadığını unutmuştum.

"Tabii ya, şimdi anladım. Evlendin sen!"

"Evet."

"Harikulade bir haber bu! Ömür boyu mutluluklar dilerim."

“Çok teşekkür ederim. Ah, Alexander,” dedi arkasına bakarak. “Bu beyefendi bir arkadaşım — Bay Wooster.”

Hızla arkamı döndüm. Fırça gibi gri saçlı, al yanaklarından sıhhat fışkıran bir adam duruyordu karşımda. O anda çok sakin görünse de son derece ürkütücü bir kimse olduğu her hâinden belliydi.

“Sizi eşimle tanıştırayım, Bay Wooster. Bay Wooster, Bruce’un da arkadaşı Alexander.”

Neyse ki ihtiyar delikanlı sıcak bir tavırla elimi sıktı da çuval gibi yere düşmekten kurtuldum. Restoran beşik gibi sallanıyordu.

“Demek yeğenimi tanıyorsunuz, Bay Wooster,” dediğini duydum. “Keşke biraz aklına girip şu ressamlık oyununa bir son vermesini sağlasanız. Gerçi sanki son zamanlarda biraz kendine geliyor gibi. Bunu ilk kez seninle tanışmak için bize akşam yemeğine geldiğinde fark ettim, canım. Bir şeyler gözünü açıp ayıltmış onu. Belki bu akşam birlikte yemek yeme şerefini bağışlıyorsunuz bize, Bay Wooster. Yoksa çoktan yediniz mi?”

Yediğimi söyledim. O anda ihtiyacım olan şey yemek değil temiz havaydı. Dışarı çıkıp duyduklarımı sindirmek istiyordum.

Eve vardığımda Jeeves’in ininde bir şeyler yapmakta olduğunu duydum. Yanıma çağırdım.

“Jeeves,” dedim, “bütün iyi yurttaşların partinin yardımına koşmasının vakti geldi. Önce şöyle sert bir brendi soda yapiver, önemli bir havadisim var sana.”

Bir tepsi ve uzun bir bardakla geri geldi.

“Sen de bir tane içsen iyi olur, Jeeves. İhtiyacın olacak.”

“Belki daha sonra. Teşekkür ederim, efendim.”

“Peki. Nasıl istersen. Ama şok geçireceksin, hazır ol. Dos-tum Bay Corcoran’ı hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Kuşlar hakkında bir kitap yazarak son derece zarif bir şekilde amcasının gözüne giren kızı da hatırlıyoursundur.”

“Mükemmelen, efendim.”

“Eh, kız buna kazık atmış. Gidip amcayla evlenmiş.”

Gözünü bile kırpmadı. Jeeves’i sarsmanın imkânı yoktu.